

A nemzetellenesség ötven árnyalata

2026 január 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – A globális háttérer?k hatalomátvételi kísérletét 2026-ban a Tisza Pártra bízták.

Az európai eszmetörténetben a liberalizmus volt az els? olyan, többé-kevésbé zárt eszmerendszer, mely univerzálisként tételezett elvi alapokon állva kérd?jelezte meg a fennálló rendet és az azzal nagyrészt összefügg?

tradíciót, beleértve a vallási és a nemzeti hagyományokat is. Nem sokkal kés?bb a szocializmus/kommunizmus tette ugyanezt, igaz, más értékelvi megalapozottságból. Nem véletlenül mutatott rá (mások mellett) Erdély legnagyobb püspöke, Márton Áron arra, hogy e két ideológia lényegében egyívású. Mi más lenne, hiszen

közös bennük a társadalommérnökség, a messianisztikus hevület, a mélyr?l jöv? egyház- és nemzetellenesség. Tagadhatatlan ugyanakkor, hogy mindkét ideológiának kialakultak olyan változatai, melyek nemcsak kompatibilisek voltak a nemzeti gondolatkörrel, hanem bizonyos mértékben szervesültek is vele.

Így volt ez az Osztrák–Magyar Monarchia idején is, melynek uralkodó ideológiája a nemzeti liberalizmus volt, aminek ugyan megfontolásra érdemes kritikáját adták – más-más szemszögb?l – olyan nagyságok, mint Szekf? Gyula, Szabó Dezs? és Bibó István. Ugyanakkor a nemzeti liberalizmusnak megvoltak a maga erényei is, és mindent egybevetve egy felível? korszakot jelentett a magyar történelemben.

Hazánkban a nemzeti értékrendet absztrakt elvekb?l kiindulva a polgári radikálisok kérd?jelezték meg els?ként, akik hatalomra jutva szétprédálták a történelmi Magyarországot, s megágyaztak a 133 napos kommunista terrornak. Hogy mennyire vegytiszta volt ez a nemzetellenesség, azt jól mutatja az eufemisztikusan „kisantant-orientációnak” nevezett, minden magyar érzés? embert sokkoló nemzetárulás. Magukat magyarnak nevez? politikusok, beleértve a baloldal által máig sztárolt Jászi Oszkárt, a szerb kormánynál igyekeztek közbenjárni azért, hogy fegyveresen távolítsák el a konszolidálódófélben lev?, Horthy Miklós nevével fémjelzett magyar vezetést s ?ket juttassák hatalomra.

Ez az Istent, nemzetet, szakrális értékeket tagadó baloldal a második világháború után került abba a helyzetbe, hogy b? negyven évig meghatározhatta az ország állami berendezkedését, kivégezve, bebörtönözve, külföldre kényszerítve a korábbi elitet, a nemzet legjobbjait, s ami a legtragikusabb, dönt? befolyást gyakorolva két nemzedék önképére, nemzettudatára.

(Fontos zárójel: a „jobb” és „bal” jelz?ket nem gazdasági, hanem ideológiai értelemben használom. Eszerint a jobboldal tradíciótisztel?, nemzeti és szakralitásérzékeny, a baloldal értéktagadó, kozmopolita és egyházellenes.)

Illyés Gyula mutatott rá egy interjúban a nyolcvanas évek elején, hogy míg a környez? országokban túlh?siesítették a történelmet (mondhatott volna arcátlan politika-vezérelt mítoszgyártást és történelemhamisítást is, ami egyébként máig zajlik a szomszédságunkban), addig nálunk szabályos h?stelenítés zajlott, mi több, nemzetárulókat emeltek piedesztálra az el?bb emlegetett Károlyi–Jászi kört?l a tanácsköztárság pribékjeiig, miközben a valódi nagyságokat – Gömbös Gyulától Horthy Miklósig – diszkreditálni igyekeztek.

Ehhez képest

kisebb csoda, hogy 1990-ben a magyar választók a nemzeti konzervatív er?ket juttatták kormányra (nem hatalomra), s nem a magát radikális antikommunistának maszkírozó, nemzetellenességben a kommunistákon is túltev? SZDSZ-t. Utóbbi párt képvisel?i és sajtómunkásai a magyar szimbólumok ismételt gyalázása és az idegenségkultusz mellett eljutottak odáig, hogy tagadják a nemzeti érdek létét.

Nemzetellenes álláspontot képviseltek minden létez? kérdésben a hadsereg leszerelését?l a kultúrpolitikán, a „bizalom-megel?legez?” – valójában önfeladó – külpolitikán át a nemzeti vagyon elherdálásáig. Hálásak lehetünk a Fennvalónak, hogy mid?n a gazdasági holdudvaruk kormányra kényszerítette ?ket, kiderült az, amit a Demokratikus Charta révén már sejthettünk, hogy a kommunistaellenességük csak álca, megtéveszt? demagógia, retorikai hadm?velet. Akkor indult a lejtmenet, mely a történelem szemétdombjára juttatta ezt a pont odavaló pártot.

A globális mélyállam a marionettbábuin keresztül már a 2010-es évek legelején világossá tette, hogy a nemzeti kormány megbuktatására törekszik, de helyi képvisel?i az els? adandó alkalommal, 2014-ben arra sem voltak képesek, hogy kiállítsanak egy közös kihívót Orbán Viktorral szemben. A Mesterházy–Bajnai tandem csúfos vereséget szenvedett.

Négy év elteltével újra próbálkoztak, kiegészülve az immár a balra besorolt Jobbikkal. Nem meglep?, hogy nem a ballib társaság vette át a Jobbik jelszavait, hanem a Jobbik adta fel önmagát minden fontosabb nemzeti témában a migrációtól a CEU-ig, leszámítva a külhoni magyarok ügyét, amit akkor még nem tagadott meg a párt a DK-t megszégyenít? jakabpéteri fröcsög? stílusban. A Jobbikot a megsemmisülésbe vezet? kényszerpályára tev? Vona

Gáborról nem sok jó mondható el, de az tény, hogy nem fordult retorikai szinten az elszakított magyar nemzetrészek ellen a keserves marosvásárhelyi tapasztalat után sem, amikor a nép hangja megszólalt és az egész Kárpát-medencei magyar választóközönség megtudhatta, hogy egy egyszer? székely ember nemhogy az országot, de a disznóólját sem bízná rá.

Talán nem veszi rossz néven Kurtz ezredes, hogy vessz?paripáját kölcsönvéve ama feltételezésnek adok hangot magam is, hogy valahol a CIA megfelel? szakosztályán úgy vélték,

ha nem megy a kormánybuktatás az ideológiai baloldalról, akkor a kihívó pozíciójába segítenek egy nemzeti szlogeneket (is) pufogtató, magát jobboldalinak mondó sokgyerekes családapát. Lehet, hogy a képlet m?köd?képes is lehetett volna, de a lehet? legalkalmatlanabb embert találták meg erre a szerepre.

Vélhet?, hogy a politikafogyasztó közönség tagjainak jó része vezet hozzám hasonlóan „MZP best of” listát – nálam az a bemondása áll a sor élén, hogy Orbán Viktor a felel?s az orosz–ukrán katonai konfliktus kirobbanásáért. A mélyállami projekt ismét megbukott, annak rendje és módja szerint.

És itt vagyunk 2026-ban, amikor egy olyan ember áll a több mint másfél évtizede vereségb?l vereségbe bukdácsoló balos tábor élén, aki el?szeretettel használja a nemzeti szimbólumokat és a nemzeti retorikát, nem keveset egyébként a Fideszt?l kölcsönözve. Azért érdekes lenne belelátni azoknak a szavazóknak az agyába, akik a balos agymosás hatására teljesen elszakadtak a gyökereikt?l, és sugárban hánynak minden nemzeti szimbólumtól, a Trianon-témától, Wass Albertt?l, vagy akár magyar zászlótól is, de ezzel együtt a Tisza Párt táborába tartoznak. Ugyanakkor azt lehet tapasztalni a mindennapi életben, hogy ez a nemzeti máz nem hatástalan.

Igaz ugyan, hogy a Tisza bázisának magját ugyanazok alkotják, akik 2014-ben az MSZP utódpártjainak valamelyikét támogatták, 2018-ban a koordinált, 2022-ben az összefogásos ellenzéket, viszont az is tény, hogy nemzeti gondolkodású emberek esetében is sikeres ez a demagógia, meg persze a kormányellenes uszítás, ami ezerrel megy megannyi csatornán.

Bizony léteznek hús-vér „csalódott fideszesek”, továbbá párt nélkül maradt Jobbik-árvák, aki soha nem szavaztak volna egy Gyurcsány-vezette ellenzéki listára, de valamilyen rejtélyes okból hajlandók voksukat Magyar Péterre adni, akinek politikája – kiindulva EP-képvisel?inek szavazataiból – ugyanolyan nemzetellenes, mint a korábbi brüsszelita báboké, de a nemzetgyilkos csomag piros-fehér-zöld pántlikája elég nekik a félreszavazáshoz.

A most hivatalosan is elindult kampány tétje ezeknek az emberek a visszatérítése a nemzeti oldalra, annak tudatosításával, hogy

itt ismét ugyanaz zajlik, mint az el?z? három választáson: a globális háttérer?k hatalomátvételi kísérlete, s hogy a Tisza Párt nem képvisel mást, mint a nemzetellenességnek egy újabb árnyalatát.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló